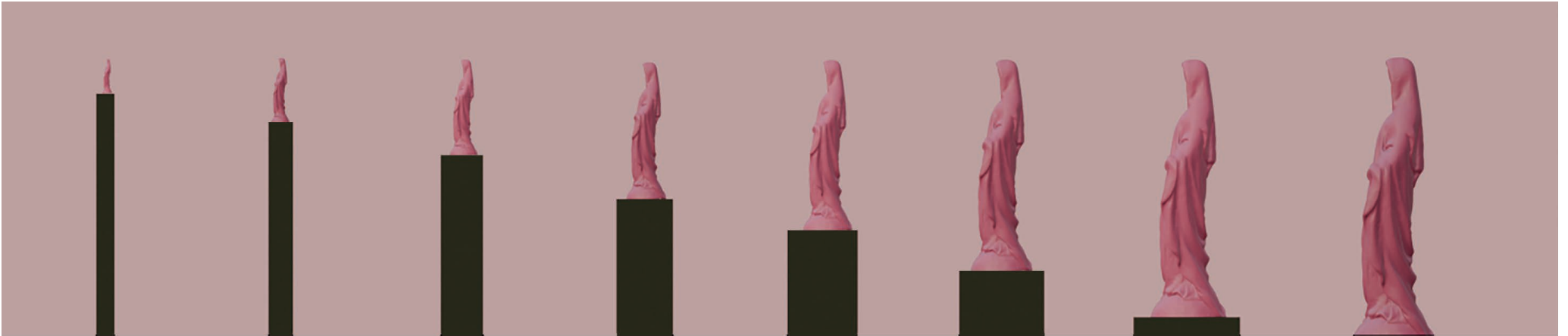

НИЩО НЕ Е ОРИГИНАЛНО

Венеция функционира като пространство на постоянно отражение, в което разграничението между автентично и възпроизведено остава нестабилно. Тук възприятието е двукратно: всеки обект съществува едновременно като материална реалност и като отражение във водата. В този контекст повторението не е вторично, а се превръща в механизъм за поддържане на самата реалност. В това пост-автентично състояние свещеното не зависи от един-единствен фундамент; то се поражда чрез повтораемост, а не чрез откровение. Опирайки се на традицията на *vanitas*, проектът я мисли като начин за възприемане на нестабилността на настоящето. В града, където камъкът лежи върху вода и всяко отражение възвестява собственото си изчезване, *vanitas* се превръща в режим на виждане „в минор“ — настроен към преходността, края и надвисналата загуба. Венеция оформя сцена, в която видимото се прегъва обратно в самото себе си, превръщайки възприятието в акт на самонаблюдение. Изложбата следва този принцип: нейната структура не е насочена към показване, а към съсредоточаване, разгръщайки се като потапящо, почти театрално поле.

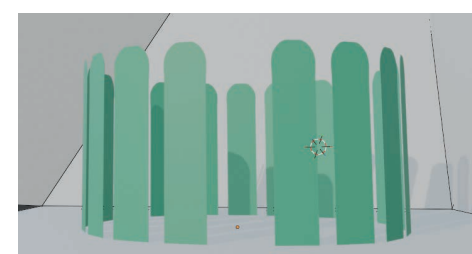
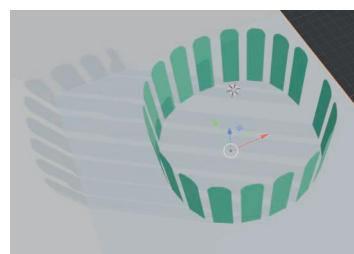
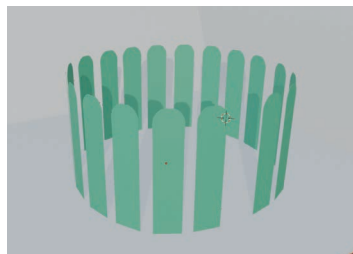
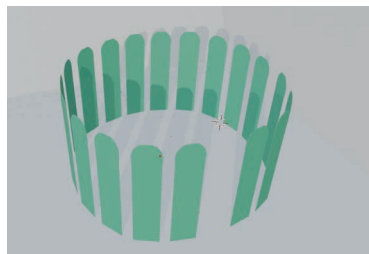
Проектът извежда отправната си точка от Centro Culturale Don Orione Artigianelli — бивш монашески комплекс, моделиран от векове дисциплинирано съзерцание. В неговите клуатри отражението не е образ, а пространствено условие, като границата между това да гледаш и да бъдеш гледан става проницаема.

Изложбата започва с преход. В градината посетителят среща кръгла огледална структура, напомняща изповедалня: двадесет и три огледала с човешки ръст сякаш се реят, удържани от скрита дървена конструкция. Движението през тази формация се разгръща като премерен интервал — стая под открито небе, която премества интимността от вътрешното пространство в градината.

При навлизане в Sala Tiziano посетителят попада в пространство, организирано от пресичащи се линии, а не от явни символи. Надлъжната ос на аркадите и напречният такт на таванните греди се уравновесяват взаимно, оформяйки фигура едновременно присъстваща и отдръпната. Това, което се появява, не е знак, а пространствена конфигурация, която подрежда залата, но се разпада в самото си възникване.

С навлизането по-дълбоко в пространството в полезрението се показва фигура, напомняща Мадона — издигната върху стъклен постамент и привидно образуваща тих център. С движението на посетителя това впечатление започва да се разплита: зад нея се разкрива поредица от Мадони в отчетливо различни размери, скрити от фронталната ос и прегъващи се една в друга. Разликата в мащаба не установява йерархия, а оптично „взаимозаклучване“, напомнящо матрьошка — форма, която съдържа друга, без да я разкрива докрай. При смяна на позицията подравняването се отваря или се затваря, така че Мадоната изглежда едновременно умножена и оттеглена. В тази наслойка инсталацията докосва изкуствоведския въпрос за произхода, като ненаатрапчиво напомня за „Произходът на света“ на Курбе, където началото не е образ, а праг, от който формата изниква и в който се отдръпва.

Мадоните са изработени от корк и рибен туткал. Коркът е биоразградим и е оформен чрез новоразработена техника за 3D печат. Рибният туткал носи паметта за водния си произход и остава чувствителен към влага.

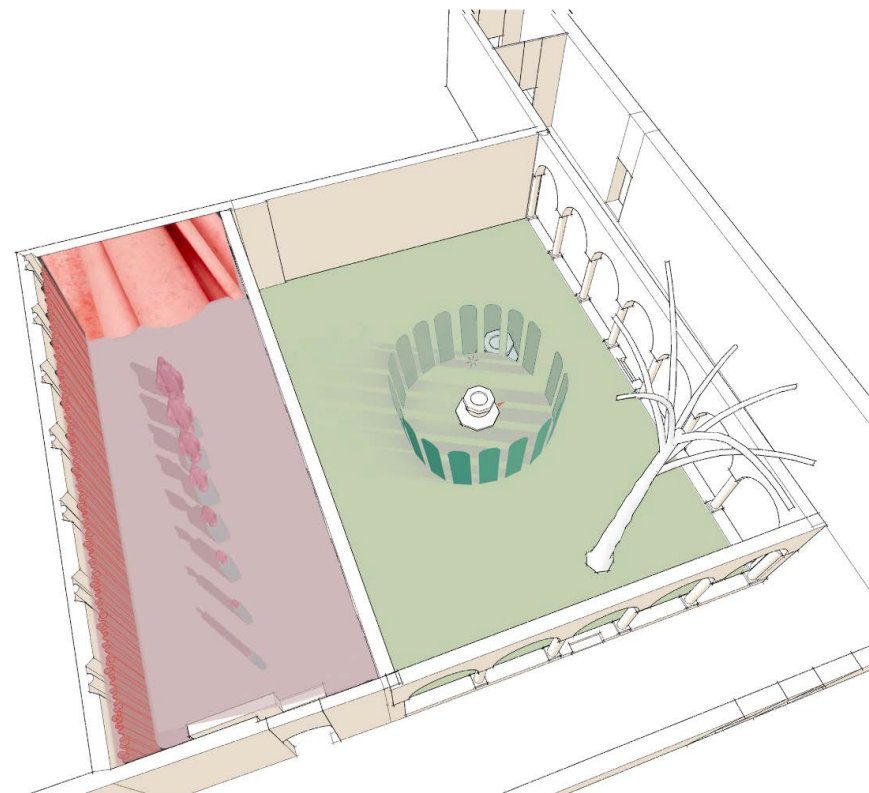

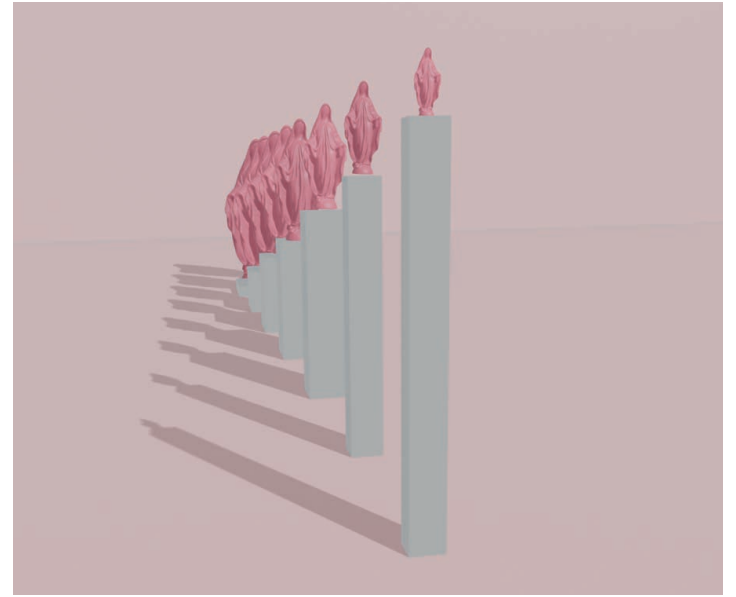
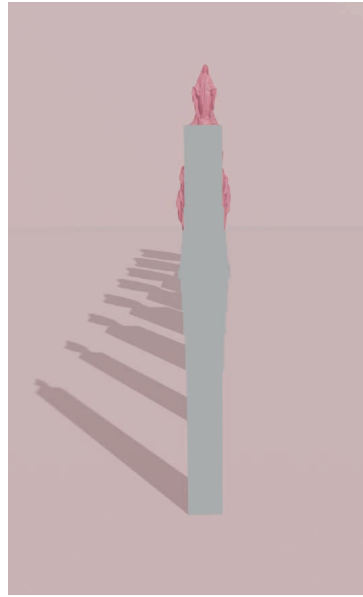
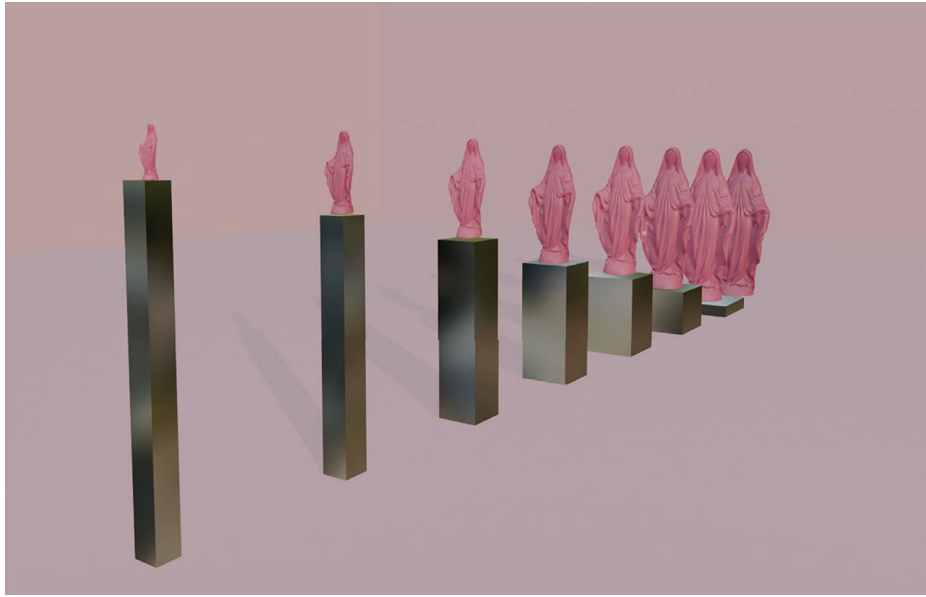
По протежение на страничната структура тесни хартиени панели са вградени във вторична рамка, разположена пред аркадите. Вместо да функционират като прозорци, те филтрират и разсейват дневната светлина в пространството, омекотявайки и оцветявайки я, докато тя се разлива по стените и пода. Панелите, покрити с рибен туткал, остават фино чувствителни към светлината, която допълнително се подема от стъклените постаменти и се разпръсква в залата. В църквите светлината навлиза като знак за трансцендентност; тук тя се завръща чрез дифузия и отражение, поемайки ролята на копие в рамките на иманентното. Оформени чрез гънки, свободно висящите хартиени елементи придобиват характера на текстилни обвивки, които частично се разтварят, извивайки образа на Мадоната като фигура на възникване — такава, от която нещо излиза наяве, без да се разкрива докрай.

Подът е покрит с тънък слой восък, който регистрира всяка стъпка, оставяйки следи, които постепенно омекват, се размиват и се сливат, превръщайки повърхността в променлив регистър на пресичания, в който присъствието се появява само за да изчезне отново. Звукът се генерира от акустичните следи, произведени в самото изложбено пространство. Движенията, материалите и пространствените резонанси се улавят и се връщат като повтарящи се мотиви, които с всяка репетиция се изменят едва доловимо. Откъснати от фиксиран източник, звуците циркулират в залата и превръщат слушането в практика на внимание, формирана от вариация, а не от събитие.

Всички материали, използвани в проекта, са подвижни, обратими и временно стабилни. Техните физически свойства изразяват централната идея за форма, която съществува не въпреки разпада, а чрез него.

Алекс Лебус е селектирана с работа, която артикулира темите за идентичност, повторение и материална нестабилност чрез пространствени и перцептивни конфигурации. Ксения Раввина допринася с авторска и драматургична перспектива, с чувство към отсъствието, видимостта и формата като процес. Александър Хаджиев развива звукова творба, оформена от движението и резонанса в изложбеното пространство.

BLOOD FLAP 4 („Кървава
клапа 4")
2024
Хартия Hahnemühle, мастило
140 x 100 x 30 cm
Balanced („Баланс")
House of Paper, Berlin
(Берлин)

THE MOTHER („Майката")
бронз, червено
2025
восък, стъкло, бронз, плочки, дърво, гипс,
лак, пигмент, масло
HOLY SHIT, Kunstbrücke am Wildenbruch,
Берлин

Термопластичен
композит от корк и
желатин за 3D печат,
изследователски
проект
„GreTA" /
рециклируеми базови
конструкции за
театрална скулптура,
изработени от
суровини с природен
произход

DEFENCE 12 („Защита 12")
2021
огледало, дърво, лак
190 x 250 x 250 cm
Motorenhalle, Дрезден

ПРИМЕРИ НА ТВОРБИ

WALLSKIN

хартия, мастило,
рибен туткал,
променлива маса

BLOODLINE

3D отпечатък от корк-
желатинов композит, восък
върху огледален постамент
190 x 800 x 80 cm

OMEGA

огледало, дърво, лак
190 x 500 x 500 cm

